

BIANCA

Lehetsz még szerelmes

Joanna Sims

Kész csoda!

Kristin Hardy

A juharszirup íze

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy hellyel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Joanna Sims, 2014 – HarperCollins Magyarország Kft., 2019

A Bianca 321. eredeti címe: The One He's Been Looking For (Harlequin, Mills & Boon Special Edition) Magyarra fordította: Kiss Zita Margit

© Chez Hardy LLC, 2006 – Harlequin Magyarország Kft., 2019

A Bianca 322. eredeti címe: Vermont Valentine (Silhouette Books, Special Edition)

Első magyarországi megjelenés: Bianca 217., Harlequin Magyarország Kft., 2009

Magyarra fordította: Dömök Szilvia

Nyomtatásban megjelent: *Bianca 321-322. szám, 2019*

ISBN 978-963-448-616-9

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-448-617-6

• *Kép:* Shutterstock

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a HarperCollins Magyarország Kft., 2019

• *A kiadó és a szerkesztőség címe:* 1122 Budapest, Városmajor u. 11.

• *Felelős kiadó:* dr. Bayer József

• *Főszerkesztő:* Vaskó Beatrix

• *Telefon:* +36-1-488-5569; *e-mail cím:* harpercollins@harpercollins.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:
www.harpercollins.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

Joanna Sims
Kész csoda!

1. FEJEZET

Jordan Brand teljes gázzal kilőtt fekete Ducatijával, még mielőtt a lámpa pirosra válthatott volna a kereszteződésben. Ráhajolt a motor kormányára, s az aszfalton sötét nyomvonalat hagyva az araszoló autósorok között cikázott. Mindeközben teljesen hidegen hagyta, hogy mit gondol vezetési stílusáról a közlekedés többi résztvevője.

Amikor jobbra a Broadway-re kanyarodott, vakmerően bevágott egy kanárisárga terepjáró elé. A sebességkorlátozó táblák egyáltalán nem érdekelték. Magától értetődött számára, hogy az ilyen szabályokat olykor-olykor át kell hágni. Miután ismételten jobbra fordult, gyorsított, aztán behajtott egy egyirányú utcába a forgalommal szemben. Kitért a szembejövő, indulatosan integető autós elől, közben a tekintetével már a megfelelő parkolóhelyet kereste. Elegáns mozdulattal egy járművek elől elzárt területre fordult, megállította a motort, kitámasztotta a Ducatit, végül kivette a slusszkulcsot.

– Melyik örült tartotta jó ötletnek, hogy visszaadják a jogosítványodat?

Jordan levette a sisakot, majd mókás grimaszt vágva vigyorgott a nagydarab, telis-tele tetovált alakra, aki a tetoválászon előtt már várt rá.

– Kettőnk közül melyikünknek van több esélye megöregedni, Chappy? Nekem a vezetési stílusommal, vagy neked a cigarettáddal?

Chappy elnevette magát, és mélyet szippantott a filter nélküli cigarettájából.

– Mindenesetre szoros, fej fej melletti verseny lesz. És ezzel a mostani teljesítményeddel szereztél egy hét előnyt.

A lány csak nevetett. Chappy hatalmas kezével végigsimított kopaszra nyírt fején.

– Ha még egy lépéssel közelebb jössz, és megölelsz, akkor megbocsátok.

Jordan rövid ölelés után megkérdezte:

– Marty bent van?

– Szokás szerint bent vár rád. Az ügyfél már a székben ül. Mondd csak, neked nincs órád?

Jordan felkacagott, és egy összehajtogatott papírlapot vett elő motoros bőrdzsekije belső zsebéből.

– Látod? Itt a rajz! Elfelejtettem valaha is egy határidőt? Különbösen is, a társadalom peremén kallódó tetováltjaitok miatt miért olyan fontos nektek a pontosság?

– Nem. – Ian Sterling megfogta a kezében lévő képkötegből a legfelső fotót, és a földre hajította.

– Nem! – ismételte meg, és a második fotó követte az elsőt. Gyorsan átlapozta a köteget, miközben idegesen fel-alá járkált a fotóstúdiójában.

– Nem, nem és nem! A fenébe, mit lehet ezen nem érteni? Nem!

Ian az utolsó képeket dühösen az egyik sarokba vágta. Valósággal letépte az olvasószemüveget a fejéről, dühösen odamasírozott a telefonhoz, s megnyomta az előtérben lévő recepció hívógombját.

Dylan Axel, aki eddig hanyagul az íróasztalra támaszkodott, megkérdezte:

– Van valami gond?

Ian azonban nem vett tudomást a kérdésről.

– Chelsea, legyen szíves, jöjjön be!

Az előtér ajtaja kinyílt, s karcsú, magas barna nő sietett be a terembe.

– Parancsoljon, Mr. Sterling.

Ian a fényesre csiszolt betonpadlón heverő fényképek felé intett a fejével.

– Kérem, takarítsa el ezeket!

Chelsea előbb zavartan pislogott, de sikerült gyorsan összeszednie magát. Egyenes szabású, szűk szoknyájában letérdelt, és elkezdte összeszedni a fotókat.

– Miért van az az érzésem, hogy az általam válogatott modellek nem felelnek meg neked?

– kérdezte Dylan, miközben odament Chelsea-hez, aki a túsarkú cipőjében és szűk szoknyájában elég nehezen manőverezett a felálláskor, s a kezét nyújtotta neki, hogy megtarthassa az egyensúlyát.

– Tegye csak le őket, Chelsea, majd elintézem. Köszönöm – mondta Dylan a lánynak, aki bizonytalan pillantást vetett Ianra.

– Amit akarok, az mindössze egyetlen modell! Igazi egyéniség, aki nem úgy néz ki, mint az összes többi!

Ian odalépett a recepcióshoz.

– Vegyük például Chelsea-t!

Dylan az asztal fölé hajolt, s gyorsan kiválasztotta a Chelsea-ről készült fotót, majd kiegyenesedett, felmutatta a képet, és aggódva figyelte barátját. Általában nyugodtan hagyatkozott Ian remek diplomáciai érzékére, mellyel többnyire gond nélkül elrendezte a legkínosabb ügyeket is. Ám az utóbbi időben néha már azt tapasztalta, hogy barátja és üzleti partnere olyan, mint egy időzített bomba.

– Nos, Chelsea nagyon szép nő – folytatta Ian Dylan felé fordulva, még mielőtt a recepcióra pillantott volna. – Maga nagyon szép nő! – mondta most már Chelsea-nek.

– Köszönöm szépen! – Chelsea ragyogott az örömtől. Egy bók Ian Sterlingtől olyan volt egy pályakezdő modellnek, mint más halandónak a lottóötös.

– De egyszerűen nincs rajta semmi új, semmi különleges. Olyan arcot keresek, amilyent még sosem láttam. Olyan arcot, amely inspirál. Mondjátok meg, lehetlent kérek!? – Ian kérdően tekintett egyikükről a másikukra.

A mosoly leolvadt Chelsea arcáról, s csalódottság ült ki a helyére. Miközben sarkon fordult, és kivonult a teremből, minden szín elhagyta az arcát.

Néhány másodperc múlva Dylan hallotta, ahogy hangos robajjal becsapódik a lány íróasztalának fiókja. A következő alkalommal majd megnyugtattja, és elnézést kér Ian viselkedéséért.

– Nem is tudom, Ian – szólalt meg homlokát ráncolva –, tényleg olyan nehéz normálisan viselkedni az alkalmazottjaiddal?

Ian, aki eddig a padlót bámulta, most felnézett, és meglepődve vette észre, hogy Chelsea elhagyta a termet. Néhány pillanatig némán meredt a csukott ajtóra. Ő Dylannek akart elmagyarázni valamit, nem pedig Chelsea-t bántani. Nagyot sóhajtott.

– Beszélek vele, amint visszajön, és elnézést kérek tőle a viselkedésemért.

– Nem kétlem, hogy megteszed, Ian, de legközelebb figyelhetnél rá, hogy eleve ne sérts meg senkit! Mennyivel egyszerűbb volna. Nem is tudod elképzelni, mennyire hiányzik a régi Ian!

Ian tekintete hirtelen megkeményedett.

– Ne ábrándozz! A régi Ian többé már nem létezik!

– Talán most így gondolod – mondta Dylan, miközben a modellfotókat hanyag mozdulattal Ian íróasztalára dobta. – Én még nem adtam fel a reményt, hogy egyszer visszatér.

Mivel Ian nem válaszolt, Dylan folytatta:

– Figyelj, azt hiszem, el tudom képzelni, milyen nehéz lehet neked ez az egész. De ha megbántasz embereket a környezetemben, és rosszul bánsz velük, attól egy fikarcnyival sem lesz jobb neked.

– Mondtam, hogy bocsánatot kérek, és meg is teszem – felelte Ian konokul. – De arra ne várj, hogy a régi Ian valaha visszatér. Neki vége.

Anélkül hogy barátja válaszára várt volna, a műtermét gyakorlatilag körülölelő, teljes belmagasságú ablakhoz ment, és elfordította a zsalut. Ahogy a termet hirtelen fény árasztotta el, elfordult, és kezével ösztönösen eltakarta a szemét.

Amikor Ian huszonhat éves volt, a makuladegeneráció egy különleges válfaját, az úgynevezett Stargardt-szindrómát diagnosztizálták nála. Ez a betegség lépésről lépésre csökkenti a látóképességet, és magas fokú fényérzékenységgel jár.

– A pokolba! – csúszott ki Ian száján, miközben előkapta zakója belső zsebéből a napszemüvegét, és gyors mozdulattal feltette. A napszemüvegnek kettős feladata volt: egyfelől az erős fénytől, másfelől az ibolyántúli sugárzástól védte Ian szemét. Ez utóbbi miatt fogja valamikor elveszíteni a szeme világát. Mindegy volt, hogy esik, vagy tűz a nap, a napszemüveg Ian állandó kísérője lett.

Ian egy ideig állt ott földbe gyökerezett lábbal, miközben mélyen vette a levegőt, bent tartotta, és csak lassan fújta ki, egészen addig, míg a fájdalom le nem csillapodott a szemében. Amikor ez megtörtént, óvatosan kinyitotta a szemét, az ablakhoz fordult, és révetegen szemlélte a stúdió előtti forgatagot az utcán.

– Minden rendben? – kérdezte Dylan.

– Igen, már jól vagyok – felelte Ian szárazon, de mindketten tudták, hogy ez nem igaz. Néha a hazugság az egyszerűbben járható út.

Dylan lemondóan csóválta a fejét. Teljesen tehetetlennek érezte magát. Bármennyire igyekezett is, nem tudott hatni Ianra, és nem tudott segíteni rajta.

Ian továbbra is az utcát bámulta alattuk. Gyűlölte a szánalmat, amelyet ott érzett barátja hangjában. A szánalom volt az utolsó, amit akart! Ezért is igyekezett mindent elkövetni, hogy a betegségét eltitkolja. Ám ez egyre nehezebben ment.

Igazság szerint bármelyik nap, amikor még lát és dolgozhat, egyben az utolsó ilyen nap is lehet. Sokan, akik születésüktől fogva a Stargardt-szindrómában szenvedtek, az ő korában jóformán már vakok voltak. Nála később diagnosztizálták a betegséget, és a lefolyása is lassabb volt a szokásosnál. A bal szemére már alig látott, ám a jobb szeme még meglehetősen jól működött. Legalábbis egyelőre.

De Ian tudta, hogy hamarosan döntő változás fog beállni az életében, egészen pontosan, hogy vége lesz annak az életnek, amit eddig élt és szeretett.

Az orvos, aki közölte vele ezt a borzalmas hírt, semmi reményt nem adott neki, és nem látott esélyt a gyógyulására. A betegség előrehaladásának a lassítására Iannak rendszeresen sportolnia kellett volna, egészségesen táplálkozni, kerülni az A-vitamin-tartalmú ételeket, és végleg lemondani az alkoholfogyasztásról.

Ezentúl az orvosa átirányította egy szemészspecialistához, illetve egy pszichológushoz is, akinek az előtte álló változásokra kellett felkészítenie.

De hogy lehet valakit felkészíteni arra, hogy mindent el fog veszíteni, amit eddig szeretett? A hivatását, a karrierjét, a cégét, a szenvedélyét...

– Ez a könyv fotográfusi életművem jelentős hagyatéka lesz – szólalt meg nyugodt hangon Ian, és még mindig nem fordult a barátja felé. – Ha minden beteljesedik, s már nem fogom látni a kezemet, amint az arcom elé tartom, akkor tudni fogom, hogy lesz ez a könyv, amelyben a munkásságom tovább él, ahol ott lesz a látásmódom, amelyben én is tovább élek. Ezért van szükségem egy olyan modellre, aki minden egyes képbe életet lehel. Olyan valaki kell, aki éppen azt testesíti meg, amit a képeimmel mondani akarok!

Ian Dylan felé fordult.

– Sajnálom, hogy ilyen sürgős. De egy hónapon belül el kell kezdenem a fotózást, és még a látóhatáron sincs senki, aki szóba jöhetne.

Dylan méretre szabott nadrágjának zsebébe dugta a kezét. Világos volt számára, miért olyan fontos Iannak, hogy mielőbb megcsinálja a tökéletes könyvet. Sőt még legjobb barátja rosszkedvét is értette. Ian úgy érezte, hamarosan mindent elveszít, amit valaha is kedvelt és szeretett, és semmit, de semmit nem tehet ellene. Senki sem tehet ellene.

– Olyan modellt szeretnék – folytatta Ian –, aki nem ismer félelmet, aki nem beszél mellé, aki egyedül... szóval egy személyiséget szeretnék! Nem szoláriumbarna, hidrogénszőke kaliforniai cicababát, nem anorexiás tizenhat évest, aki félelemtől dermedt tekintettel mered rám, mint az autó elé szaladt őzike. Nekem olyan nő kell, aki fel meri vállalni magát, aki nem fél önmaga lenni. Akit én akarok, az... Egy pillanatra elhallgatott, mikor észrevett egy fekete motorkerékpárt, amely szembejött az egyirányú utca forgalmával, és leparkolt a tilosban. A nő, aki leszállt róla, magas volt, és karcsú.

Ian szívverése felgyorsult, jobbra-balra fordult, előrébb, majd hátrébb lépett, kereste a megfelelő pozíciót, ahonnan jobbik szemével a legjobban láthatta a nőt. Amint az levette a bukósisakot, Ian teste azonnal reagált. Úgy érezte magát, mint akit gyomorszájon vágta.

– Ő!

– Tessék? – kérdezte Dylan.

– Ő – válaszolt Ian hangosan. – Az a nő ott lent, a motorosruhában. Ő az, akit keresek!

– Anya. Anya! Vegyél már levegőt! Mi a gond?

– Épp az előbb láttam a képedet a Facebook-oldaladon, Jordan. Mit csináltál a csodálatos hajaddal?

– Levágtam.

– Azt látom. De mi az a színkavalkád?

Barbara Brand hangja olyan éles volt, hogy Jordan eltartotta a fülétől a kagylót.

– Kedvem szottyant némi változtatásra – vetette oda a lány hanyagul.

– Jordan Carol, ezt a hangvételt megtarthatnád a barátaidnak!

– Anya, ne kapd fel rögtön a vizet! – Jordan a szalonból távoztában cinkosan Chappyre kacsintott, aki éppen egy horgonyt tetovált egy fiatalember karjára. – Ha minden alkalommal rohamot kapsz, amikor posztolok egy képet, akkor kénytelen leszek törölni téged az ismerőseim közül.

Barbara nem vett tudomást a lánya csipkelődéséről.

– Olyan gyönyörű volt a hajad, Jordan! Van róla fogalmad, milyen sok nő adott volna vagyonokat érte, hogy a tiedhez hasonló haja lehessen? Te pedig egyszerűen tönkreteszed.

– Anya, csak levágtam és befestettem. Ez csak hajfesték.

– Apád szerint úgy nézel ki, mint egy bohóc.

– Ne már! Apa tényleg ezt mondta? Vigyáznom kell, nehogy Amaya megtudja. Nagyon érzékeny szegény, ha a munkájáról van szó. Annyit fáradozott, mire sikerült kikeverni a kívánt színeket.

– Amaya? A lakótársadról van szó? Ő követte el ezt a szörnyűséget? De hát ő nem is fodrász!

– Tényleg nem – helyeselt Jordan. – Viszont szakképzett jégsozobrász, és egyszerűen abból indultunk ki, hogy a két szakma valahol mélyen rokon egymással – magyarázta Jordan mosolyogva.

– És éppen most történik mindez – kesergett Barbara Brand –, amikor apádnak végre sikerült időpontot kapnia a Montanai Állami Egyetem Művészeti Akadémiájának a vezetőjétől, hogy befejezhesd a tanulmányaidat! De vajon mit gondolsz majd rólad, ha meglát ezzel a frizurával?

Jordan úgy állt meg a járdán, mint akinek földbe gyökerezett a lába. Csak a szemét forgatta körbe.

– Jaj, Istenem, anya, de hát ezt már ezerszer megbeszéltük! Nem megyek vissza Montanába, és nem fejezem be a tanulmányaimat. Megismétlem: semmiképpen sem megyek Montanába! Ha éhezni kell, inkább éhezem itt!

– De hát mi bajod Montanával? Olyan gyönyörű itt! S festeni végül is bárhol tudsz. Mi lehetne inspirálóbb a tavaszi Montanánál?

– Anya, hamarosan meglesz az első egyéni kiállításom. Van róla fogalmad, milyen ritka esetben történik meg, hogy egy galéria egy teljesen ismeretlen, kezdő művésznak önálló kiállítást rendez?

Amikor az anyja nem válaszolt, Jordan folytatta:

– Anya, szeretlek! De muszáj lesz végre hozzászoknod a gondolathoz, hogy nem költözöm vissza többé Montanába!

Az anyja levegőt vett, hogy továbbra is győzködjön, s Jordan ebben a pillanatban vette észre, hogy a motorja mellett egy rendőr áll, és éppen a rendszámát írja fel egy papírra.

– Kérem, várjon! – kiáltotta oda a rendőrnek. – Anya, most le kell tennem, mert egy zsarú éppen egy csekket akar kedveskedni nekem. – Ezzel kinyomta a telefont, a táskájába dobta, s máris a rendőr mellett termett.

– Biztos úr! Várjon egy pillanatra! Éppen indulni akartam, már itt sem vagyok...

Az atletikus felépítésű, kisportolt izomzatú, fekete hajú, leginkább az aranybarnához hasonló bőrszínű férfin látszott, hogy ideje nagy részét konditeremben tölti. Vizsgálódó tekintettel nézett Jordanre.

– Jó napot, asszonyom! Öné a motor?

– Igen, az enyém.

– Jogosítványt, forgalmit és a biztosítási papírokat kérném – szólította fel szigorúan.

– Biztos úr, már itt sem vagyok, csak késésben voltam, és...

– Jogosítványt, forgalmi engedélyt és a biztosítási papírokat kérem – hangzott el ismét kérlelhetetlenül.

A franca!

Jordan az ülésre tette a sisakját, előhúzta a jogosítványát a farzsebéből, és átnyújtotta a rendőrnek, aki alaposan megvizsgálta.

– A forgalmi és a biztosítási papírokat is kérem, Miss Brand.

– Azok nincsenek nálam.

Jordan dühös volt magára. Hogy jöhetett el otthonról a pénztárcája nélkül, amiben a kérdéses papírokat is tartotta?

– Várjon itt! – kérte a rendőr, mielőtt odament a saját motorjához.

Jordan utánament.

– Maga ezt nem érti, éppen most kaptam vissza a jogosítványomat...

– Maradjon, hölgyem, a járművénel! – kérte a rendőr, majd megállt, és egy félreérthetetlen kézmozdulattal jelezte, hogy komolyan gondolja, amit mondott.

Jordan felsóhajtott, és visszament a motorjához, majd hanyagul rátámaszkodott.

Miközben figyelte, amint a járőr rádión közli az adatait a központtal, arra gondolt, mekkora mínuszban lesz a számlája, ha ki kell fizetnie a büntetést.

Ha egyenesbe akar jönni, a legjobb lesz azonnal kiperkálnia az előbb megkeresett pénzt, amit az egyedi, különleges tetoválás megtervezéséért és megrajzolásáért kapott Martytól, Chappy főnökétől.

A pénz, amit a tetoválásdíjaznokért kapott, illetve pultosként keresett egy bárban, sajnos nem volt elég a gond nélküli, normális életvitel fedezésére. De a számláit a galéria által tervezett önálló kiállításáig valahogyan mindenképp kezelnie kellett. Ha ott sikerülne eladni valamelyik képét, akkor a számlája ismét pozitív tartományba lendülne.

Legalábbis így festett a terve, mielőtt ez az ostoba zsarú megjelent a színen.

Jordan azt fontolgatta, vajon mibe fájna neki, ha elszállíttatnák a motorkerékpárját, amikor észrevette, hogy egy igen vonzó, széles vállú pasas határozott és gyors léptekkel felé siet.

Az első pillanatban látszott, hogy sikeres, jómódú férfi, és ráadásul a kinézetével is tisztában van. Éppen az a típus volt, akinek Jordan a legszívesebben kitért az útjából: beképzelt, pökhendi és fennhéjázó – mintha éppen most lépett volna le a híres *GQ* férfimagazin címlapjáról.

– Wolf! – A férfi mély, tiszteletet parancsoló baritonja ugyanolyan kellemes volt a fül számára, mint szép metszésű arca a szemnek.

Jordant pillantásra sem méltatta, egyenesen a motoros rendőrhöz lépett.

– Logan Wolf?

A járőr meglepetve pillantott fel a csekkfüzetéből.

– Hát jól gondoltam, hogy te vagy az! – A jól öltözött napszemüveges férfi kezét nyújtott a rendőrnek.

– Ian Sterling – mutatkozott be.

– Sterling Silver? – A rendőr felnevetett, és kezét rázott Iannal. – Eltartott egy ideig, míg felismertelek, bocs. Mi van veled mostanában?

– Köszönöm, megvagyok. Rohamtempóban épp új modellt keresek.

– Itt? Egyébként láttalak néhányszor a tévében. Igazán nagyszerű, amit elértél! Különösen, ha figyelembe vesszük, hogy az utolsó évben az osztály rád mondta, hogy te leszel az első, akit letartóztatnak közülünk.

Ian mosolyogva válaszolt:

– Ha nem csal az emlékezetem, márpedig nem szokott, akkor ezen a szavazáson holtversenyben együtt szerepeltünk az első helyen.

Wolf őrmester felnevetett.

– Tekintettel a mostani foglalkozásomra, reméltem, hogy ezt már elfelejtetted...

Jordan egyre türelmetlenebbül hallgatta a két férfi beszélgetését. Fáradt volt, és éhes is. Tényleg itt és most kell *GQ*-nak és *RoboKopónak* osztálytalálkozót tartania?

– Figyelj, bocs, ha hiába töltöttem ki azt a szabálysértési csekket! – mondta Ian.

– Ezt hogy érted?

Jordan éppen véget akart vetni a két férfi beszélgetésének, amikor észrevette, hogy Ian széles mozdulattal éppen rá mutat.

– Figyelj, ő az új modellem. Én mondtam neki, hogy nyugodtan parkoljon itt, mert sietnie kell. Ne büntesd meg már olyanért, amire én kértem meg!

– Te kérted rá, hogy itt parkoljon? – kérdezte kételkedő pillantással a rendőr Iant.

– Igen. Pontosan így történt – felelte Ian, miközben titkon igyekezett leolvasni a nő nevét a jogosítványáról, amelyet Wolf őrmester még a kezében tartott. – És komolyan mondom, hálás lennék neked, ha ezúttal csak figyelmeztetnéd.

RoboKopó golyóstollával bizonytalanul játszott a csekkfüzet tetején. Iannak nem igazán sikerült meggyőznie.

Valamilyen ok folytán, amiről Jordannek fogalma sem volt, úgy tűnik, ez a Ian megpróbál neki segíteni. Jó, ám legyen, rajta nem fog múlni. Minden lehetséges segítségre szüksége van.

Felegyenesedett, odament hozzájuk, s egyenesen Ianhoz fordult.

– Készt, Mr. Sterling.

GQ sötét napszemüvegén keresztül vizsgálódó tekintettel nézte, mintha valami befőttesüvegbe zárt bogár lenne.

– Sajnálom. Japán ügyfelekkel volt videókonferenciám, és sajnos kissé elhúzódott – rögtönzött Ian.

Jordannek az a határozott érzése támadt, hogy a férfinak valahogy neheze esett a bocsánatkérés. Még akkor is, ha nem is volt igazi.

Egy örökkévalóságnak tűnő szünet után Wolf őrmester visszaadta a lány jogosítványát.

– Nos, Miss Brand, ezúttal megússza egy figyelmeztetéssel.

– Köszönöm, biztos úr – felelte Jordan megkönnyebbült hangon, s gyors mozdulattal a jogosítványa után nyúlt.

– Köszönöm, Logan. Az adósod vagyok.

– Az bizony – kacsintott Logan Wolf Ianra. – De a hölgy a motorjával most parkoljon át máshova. Rendben?

– Hogyne. – Ian egy névjegykártyát húzott elő a tárcájából, s átadta Wolfnak. – Örülök, hogy láttalak. Találkozhatnánk valamikor, s feleleveníthetnénk a régi időket!

– Ok. Részemről benne vagyok – felelte a járőr, majd felpattant a motorjára, s azonnal el is távozott a helyszínről.

Jordan sarkon fordult, és nagy léptekkel a motorja felé vette az irányt. GQ utána sietett.

– Ian Sterling vagyok.

A lány a bukósisakja után nyúlt, s gyors mozdulattal a fejére tette.

– Igen, átjött.

Ian a lány felé nyújtott egy névjegykártyát, ő azonban nem vette el. Ehelyett egy mozdulattal átlendítette a lábát a motor fölé, s máris a bőrülésen volt.

– Fotográfus vagyok – folytatta Ian rendületlen nyugalommal.

– Jó magának.

Jordan a sötét szemüveg mögött nem láthatta a férfi pillantását, de a szája körüli grimaszból arra következtetett, hogy a válasza nem töltötte el örömmel a férfit. Igen, valószínűleg hozzászózott, hogy a nők úgy táncolnak, ahogyan ő fütyül.

– Szeretnék magáról fotót készíteni!

Jordan hangosan felnevetett, miközben az indítókulcsot a gyújtáskapcsolóba dugta.

– Pocsék flörtölő szövege van!

– Én nem felszedni akarom! Én fotográfus vagyok – felelte Ian dühösen. Kezével a háta mögé mutatott. – Ott van a műtermem az emeleten.

– Figyeljen! Ne tápláljon hiú reményeket csak azért, mert megmentett attól a zsarutól! Bár kedves cselekedet volt magától, de nem kértem rá.

Mielőtt Ian felelhetett volna, kinyílt a tetoválószalón ajtaja, s Chappy lépett ki rajta.

– Hé, Jordan! Van valami gondod ezzel a fazonnal?

A legtöbb ember összeresztett volna az agyontetovált, erőteljes óriás láttán, de Ianra semmilyen hatást nem gyakorolt.

– Nem, semmi. Minden rendben, de azért köszönöm, Chappy. – Jordan elforgatta az indítókulcsot.

– Éppen menni akartam. – Néhányszor nagy gázzal felpörgette a motort, majd sebességbe kapcsolt. – Indulás előtt fogadjon el tőlem egy baráti tanácsot, GQ, ha legközelebb csajozni akar, jobb dumával indítson! Tanuljon be valami új szöveget!

Jordan lehajtotta az arcvédő plexit a sisakon, előredőlt, majd gázt adott... Ian egészen addig bámult utána, míg ki nem hajtott a képből. Semmi kétség, ő kell a könyvéhez. Őt kell megszereznie, kerüljön bármibe. Szokatlanul magasan lévő arccsontja, egzotikus, majdnem szív formájú arca, macskára emlékeztető szeme – Jordan tökéletes.

S mindehhez még az öntudatos, erőteljes, megrendíthetetlen kisugárzása olyan összhatást kínál, amely mindazt tartalmazza, amit keres: energiát, intenzitást, szépséget és dinamikát.

– Van itt még valami dolga? – szólította meg Iant némileg fenyegető hangsúllyal Chappy, aki még mindig a tetoválószalón ajtókeretének támaszkodott.

Ian visszatette a tárcájába a névjegykártyát, amit Jordan nem vett át tőle, majd válaszolt Chappynek:

– Semmi. Legalábbis semmi olyan, ami magára tartozna.

A műtermébe való visszaúton Ian semmi másra nem tudott gondolni, mint a motoros szépségre! És Wolfnak, valamint a bőrruhás tetovált fickónak hála mind a vezetéknevét, mind a keresztnévét tudja. Most már csak meg kell találnia.

2. FEJEZET

Jordan kilépett az apartmanjából az utcára, és bezárta maga mögött az ajtót. Szeptember eleje volt, s a San Diegó-i kikötő felől hűvös szél támadt. A lány örült, hogy mégsem a kedvenc miniszoknyája és szandál, hanem inkább farmer és félcipő mellett döntött.

Átment az utca túloldalára, és gyors léptekkel a villamosmegálló felé indult. A First Avenue-n feltűnt neki egy fekete Bentley, amely a második sorban parkolt. Miközben Jordan azon gondolkodott, mit keres itt egy Bentley, hiszen ilyen autók nem szoktak errefelé parkolni, a sofőr kiszállt, hátrafelé megkerülte az autót, és kinyitotta utasának.

Jordan első pillanatban felismerte a férfit: Ian Sterling volt.

A lány megrémült. Ez nem lehet véletlen. GQ őt követi! Megszaporázta amúgy sem lassú lépteit, keze pedig a mindig a táskájában lévő paprikaspray után matatott. Lehet, hogy a férfi magasabb és erősebb, mint ő, de nem adja egykönnyen magát, az biztos!

– Jordan!

A lány hallotta, ahogy Ian bőrtalpú cipője kopog a járdán, amint követi. Megnyújtotta lépteit, de nem volt annyira naiv, hogy azt higgye, elszaladhat előle.

– Jordan!

Ezért idegesen hirtelen megállt, és villámgyorsan hátrafordult.

– Mi van? – kérdezte bosszús hangon. – Mit akar tőlem? Miért követ?

Kivette a mobilját a táskájából, s a vész hívó gombra tette az ujját, amit már előre beprogramozott, ha véletlenül szükség lenne rá.

Ian három hatalmas lépéssel mellette termett.

– Azért követem, mert üzleti ügyben szeretnék beszélni magával.

– Egyáltalán hogy talált meg? Maga nem normális! – Jordan hitetlenkedve csóválta a fejét. – Tudja mit? Felejtse el! Ha nem tűnik el azonnal, hívom a rendőrséget! S ha még egyszer a közelemben merészkedik, hát nagyon megjárja! Világos?

Ian csitítón magasba emelte mindkét kezét.

– De hát nem akarok magának semmi rosszat, Jordan! Csak munkát szeretnék ajánlani!

– Kértem én önt, hogy adjon munkát? – förmedt rá Jordan a férfira. – Tudtommal nem! Amire viszont határozottan kérem, az az, hogy hagyjon nekem békét! Olyan nehéz ezt megérteni?

Jordan megfordult, s nagy léptekkel távolodni kezdett a férfitől. Egy pillanatra visszanezett a válla fölött, s megállapította, hogy a férfi nem követi.

– Jordan! – kiáltott utána Ian. – Mindössze öt perc! Ez minden, amit kérek magától. Kérem, adjon öt percet!

Hangjának őszinte csengését hallva a lány megállt. Lassan visszafordult a férfi felé. Habár a nap már lement, a férfin még mindig rajta volt a napszemüvege, amely mögött nem látszódott a tekintete.

– Nos, GQ, halljam, mit akar tőlem?

Ian óvatosan lépett egyet előre.

– Pontosán azt, amit az első találkozásunkkor már mondtam magának. Fényképet szeretnék készíteni magáról.

– S miért épp engem akar a nagy Ian Sterling fotózni, ha megkérdezhetem?

Jordan kérdése láthatóan meglepte a férfit.

– Maga tudja, ki vagyok?

Jordan összevonta a szemöldökét, bosszús tekintete arról árulkodott, nem örül, hogy be kell vallania, utána nézett a férfinak az interneten.

– Igen. Rágugliztam magára. Ian Sterling a sztárok és hírességek fotósa. Igen, tudom, ki maga. S éppen ezért kérdezem: miért akar olyan valaki, mint maga, olyan valakit fényképezni, mint én

vagyok?

Ian még egy óvatos lépést tett a lány felé, mielőtt komolyan válaszolt volna:

– Mert pont olyan arca van, amelyet már nagyon régóta keresek!

A táskájában Jordan még mindig a paprikasprayt szorongatta, miközben a férfi válaszán gondolkodott. Tulajdonképpen ez a Sterling becsületes fickónak látszik, de ez még messze nem jelenti, hogy az is.

Tulajdonképpen nem kutakodott sokat utána a neten, az viszont bizonyos, hogy nemzetközileg ismert, és jó neve van a szakmában.

Ian még egy lépéssel továbbmerészkedett a lány felé.

– Nézze, csinálok egy könyvet, és mindössze azt kérném, hogy vegyen részt egy próbafotózáson! Azt hiszem, maga, aki kell nekem. És garantálom, hogy az ajánlatomban nincs semmiféle csavar!

Mielőtt Jordan válaszolhatott volna, megcsörrent a mobilja. Elengedte a paprikasprayt, és kivette a mobilját.

– Halló! – szólt bele, miközben Ianra pillantott. – Már úton vagyok a villamoshoz. Pár perc, és ott leszek nálad. De most le kell tennem. – Kinyomta a telefont, és a férfira pillantott. – Most mennem kell.

– És mi lesz az ajánlatommal?

Jordan közömbösen vállat vont.

– Nézze, Mr. Sterling, én nem vagyok modell. Egyszerűen nem jól választott.

– Ha a próbafelvételek jók lesznek, akkor az azt követő képekért 25 000 dollárt fizetek magának! Jordan mozdulatlanra dermedt.

– Tessék?

– Jól értette. Ötezer dollárt kap előlegként, húszezret a felvételek után. Plusz a kiadásai.

– Ne haragudjon – mondta a lány a homlokát ráncolva –, de ezt nem tudom elhinni.

– Próbálja ki!

– Írásba adja?

– Természetesen. Csak írásos szerződések alapján dolgozom.

A lány, miközben az ajánlaton gondolkodott, az alsó ajkába harapott. Ennyi pénzért rengeteg festéket és vásznat vehetne. Nem is szólva arról, hogy hónapokon át nem lenne gondja az albérlet kifizetésével sem. Így teljes mértékben az első önálló kiállításának leendő képeire összpontosíthatna. És mit kellene mindezt tennie? Egy fényképezőgép elé állni, és barátságosan mosolyogni? Ez nem gond. Őrülné, ha kihagyná ezt a lehetőséget. De valahogy...

Ian hangja szakította meg a gondolatait.

– A kocsim ott áll szemben. Elviszem, ahová akarja, s útközben még beszélgethetünk.

Jordan hitetlenkedve csóválta a fejét.

– Nézze, csak azért, mert még nem kapott egy adag paprikasprayt az arcába, nem gondolhatja, hogy beszállok teljesen idegen emberek autójába! Még az is könnyen lehet, hogy maga egy, az átlagnál jobban öltöző sorozatgyilkos!

Ian nem tudta teljesen elnyomni a mosolyát.

– De maga nagyon jól tudja, hogy kicsoda vagyok! Hiszem rám guglizott.

– Ugyan kérem – vonta fel a szemöldökét Jordan –, az, hogy ismert ember, végül is nem zárja ki automatikusan, hogy pszichopata legyen.

– Vagyis visszautasítja az ajánlatomat?

Jordan hátat fordított, és elindult a villamosmegálló felé.

– Fogalmam sincs.

Ian odahajolt a sofőrjéhez, s mondott neki valamit, mielőtt néhány lépéssel felzárkózott a lányhoz.

– El kell csípnem ezt a villamost – mondta neki Jordan –, ott átgondolom az ajánlatát. – Ahogy közeledett a villamos, a lány felgyorsította a lépteit.

Ian mindvégig mellette maradt, felszállt mögötte a villamosra, és leült a vele szemben lévő ülésre.

Jordan azt gondolta, szürke halszálkás öltönyében majd feltűnést kelt a villamoson, de nem így történt. Ian teljesen ura maradt a helyzetnek, ugyanolyan természetesen viselkedett itt, mintha a Bentley-ben lett volna.

- Gyakran utazik villamoson? – kérdezte Jordan erőltetetten közömbös hangon.
- Tulajdonképpen soha – vallotta be nyíltan Ian.

A férfi olyan arcátlanul jól nézett ki, hogy Jordannek nehezebbre esett, hogy ne bámulja nyíltan. Minden biztonnal eddig még soha nem ismert férfit, aki ilyen tökéletes külsővel rendelkezett volna, mint Ian Sterling. Ez akkor is igaz, ha a férfi egyáltalán nem az esete. A valóságban inkább a kicsit szakadtnak tűnő zenészekhez vagy a munkanélküli művészekhez vonzódott. Sajnos, ami a férfiakat illeti, nem volt jó ízlése. Ám ezen nem olyan könnyű változtatni.

– Mondja, miért hord mindig napszemüveget? Kedveli a 80-as évek Michael Jackson által meghonosított stílusát?

– Fényérzékeny vagyok – felelte a férfi. Ez volt az igazság, s egyúttal az elfogadható magyarázat, amiért borult időben vagy alkonyatkor is viselte a szemüveget. A legtöbb ember megelégedett ezzel a válasszal.

– Igen, biztosan így van – mormogta maga elé Jordan, miközben a hangjából némi kétely érződött.

Érdeklődve figyelte, ahogyan Ian kicsit vívódva magával óvatosan leveszi a szemüvegét. Előbb becsukta a szemét, majd Jordanre pillantott. Míg a bal szemével csak kevésbé éles és elmosódott foltokat látott, addig a jobb szemével jól érzékelte Jordan arcát. Azt a technikát pedig, hogy a bal szem zavaró információit figyelmen kívül hagyja, és kizárólag a jobb szem által közvetített információra összpontosítson, már a betegsége diagnosztizálása óta gyakorolta, s meglehetősen jól boldogult is vele. Aki így látta, nem is sejtette, hogy hamarosan meg fog vakulni.

Jordan most első alkalommal láthatta Ian sugárzó kékesszürke szemét. Maga sem tudta, miért, de egy csapásra elszállt belőle minden gyanakvás. Valamiért úgy tűnt neki, mintha már rég ismerné a férfit. De fogalma sem volt róla, hogy hol találkozhattak volna. Valószínűleg csak beképzeli magának.

Miközben a villamos lassan zötyögött, a lány elővette táskájából a mobilját, Ian arca elé tartotta, és megnyomott rajta egy gombot.

- Maga most lefényképezett? – kérdezte Ian a homlokát ráncolva.
- Igen – felelte Jordan, majd leszegett fejjel, elmélyülten pötyögni kezdett a telefonján.
- És miért? – kérdezte élesen a férfi.

Jordan meg volt győződve róla, hogy a férfi mindig nagyon gyorsan megkapta, amit akart, ha ezt a hangot ütötte meg. A lány válasza sem méltatta, amíg nem fejezte be a telefonüzenetet.

– Hogyan? Oh, sajnálom. Zavarja? Csak nem úgy érzi, hogy ezzel megsértettem a privát szféráját? Hogy engedhette, hogy ez megtörténjen magával? Úgy értem, maga híres fotós. Másrésről azonban, ugye nem az történt, hogy én kutattam fel a lakásán, aztán követtem a villamoson, és nem hagytam békét magának? Ugye, nem ez történt?

Ian nem válaszolt, de megkeményedő arckifejezésén a lány látta, hogy érti, hova akar kilyukadni.

– Minden barátomnak elküldtem a fényképét. Ha valami történik velem, maga lesz az első, akinél megjelennek a rendőrök! Világos?

Jordan hátradőlt az ülésén, és kíváncsian meredt a férfira.

- Egyáltalán hogyan talált meg?

Ian végigsimított rövid, barna haján.

- Ismerek valakit, aki jó benne, hogy embereket találjon meg.
- Ennyit a magánszféráról – mormolta maga elé a férfias arcú pillantva Jordan.

A megérzése azt súgta, hogy Ian nem pszichopata, semmi mást nem akar, mint fotókat készíteni róla a könyvéhez. Valójában azt gyanította, hogy nőként, erotikus értelemben fel sem tűnt a férfinak. Erre utal a mód is, ahogyan bánik vele, és szemléli, túlságosan szenvtelenül, mint egy bogarat a mikroszkóp alatt.

Tulajdonképpen nem is néz rá, sokkal inkább az arcáról és a testéről készít állapotfelvételt.

– Amit a pénzről mondott, azt komolyan mondta? – kérdezte a férfit halkán Jordan.

– Igen – felelte Ian habozás nélkül.

Jordan előrehajolt, és a térdére könyökölt.

– De miért? Miért ad ilyen sok pénzt egy nőnek, akit meglát az utcán?

– Tudja, hogy néhány világhírű modellt így fedeztek fel? – Ian egy pillanatig várt, majd hozzáfűzte: – És egyáltalán nem olyan sok az a pénz.

– Magának talán nem – válaszolta Jordan fejcsóválva. – Különben sem vagyok modell.

– Nem kell modellnek lennie – jegyezte meg Ian mosolyogva.

Jordan lassan kezdett ráérezni, hogy mit is akar tőle a férfi. Mással is előfordult már, hogy egy véletlen találkozás után címlapra került, és később nagy sikereket ért el.

Tulajdonképpen egy alkalommal már más is próbálkozott vele. Csak sajnos, ő minden más, csak nem fotogén. S jóllehet a sok pénz gondolata igen csábítóan hatott, Jordan meg volt győződve róla, hogy képtelen volna a feladatra. Az összes fotót gyűlölte magáról. Mindet, kivétel nélkül: személyes kép, családi fotó, iskolai felvétel... Ez valamiféle kozmikus törvénynek tűnt számára.

– Figyeljen, köszönöm szépen az ajánlatát, s hazudnék, ha azt mondanám, nem lenne helye a pénznek, de a helyzet rém egyszerű: nem vagyok modell.

Jordan figyelte, ahogy Ian arc kifejezése egyre csak sötétebb lesz. Jól láthatóan nem volt hozzászokva a „nem” szóhoz.

– Bár nem tartom helyénvalónak, hogy felkutatót, megfigyelt és követett, ezzel együtt is sajnálom, hogy rám pocskolta a drága idejét.

– Nem értem, hogy legalább miért nem próbálja meg? Mit veszíthet? – csóválta a fejét Ian. – A pénz miatt?

– Úgy érti, hogy kevesellném a pénzt? – kérdezett vissza a biztonság kedvéért Jordan.

Ian bólintott. Jordan elnevette magát.

– Nem, nem a pénz miatt. Higgyen nekem, pillanatnyilag nagyon jól jönne az a pénz.

Hirtelen úrrá lett rajta az az érzés, hogy most még emelhetné is az összeget, ha akarná.

– Akkor hát miért? – Iannak tetszettek a lány szeme alatt mosolygáskor megjelenő redők.

Jordan hátradőlt, s egyik lábát átvette a másikon.

– Rendben. Őszinte leszek magával, hogy egyszer s mindenkorra lezárhassuk ezt az ügyet, s kereshessen magának egy igazi modellt.

– Kérem, vállalja el!

– Nem vagyok fotogén – hangzott az egyszerű válasz.

– Ezt nem hiszem el magának!

– Hiszi, vagy sem, az a maga gondja. De ez az igazság. Egyébként nem maga az első, aki modellt akar csinálni belőlem. De valamilyen ok folytán... – Jordan bizonytalan mozdulatot tett a kezével –, a fényképen nem úgy nézek ki, mint a valóságban.

A villamos a következő megállóhoz közeledett. Jordan felállt, s kinyújtotta a kezét Ian felé:

– Hát... érdekes volt megismerni magát!

A férfi is felállt. A lány csak remélte, hogy nem az a szándéka, hogy kövesse. Ahelyett, hogy kezét rázott volna a lánnyal, Ian átnyújtotta neki a névjegykártyáját.

– Ha én fényképezem, akkor úgy fog kinézni a fotón, amilyenek én látom: egy avantgárd szépségnek.

A lány szíve nagyot dobbant a bók hallatán. Lassan érteni kezdte a férfi sikerességét. Egészen biztosan csak nagyon kevés nő van, akit nem lenne képes az ujjá köré csavarni. Ha egyáltalán van ilyen...

Jordan eltette a kártyát.

– Nos, valami egészen új volna számomra, ha valamiképp elfogadhatóvá tudna varázsolni egy képen.

– Jöjjön el holnap a műtermembe, s meglátja, hogy igazat beszélek.

– Végül is mit veszíthetek? – kérdezte magától, ám fennhangon Jordan.

– Huszonötezer dollárt – hangzott a tömör válasz.

A villamos ajtaja kinyílt.

– Ez talált, Mr. Sterling.

– Ian.

Jordan leszállt.

– Ez talált, Ian.

– Akkor holnap találkozunk a műtermemben?

Jordan a férfi felé fordult. Ian zsebre dugott kézzel, a napszemüveggel a szemén mosolyogva állt a villamos ajtajában. Mint egy kép – futott át a lány agyán egy pillanatra. Magas volt, széles vállú, kifogástalan küllemű, olyan, mintha egy kifejezetten a szép látványt szerető nők számára készült festmény volna.

Első pillantásra Ian teljesen nyugodtnak és lazának tűnt, ám a szája körüli vonások némi feszültségről árulkodtak, ami ellentétben állt látszólag magabiztos fellépésével.

– És mikor? – kérdezte Jordan.

– Nyolckor.

– Az túl korai.

– Jó. Felőlem lehet tíz is, ha az magának jobb.

Amikor becsukódott a villamos ajtaja, Jordan mosolyogva mondta és mutatta, hogy inkább tizenegy lesz az a tíz.

– Ébresztő, hétalvó!

Jordan másnap reggel híresen korán kelő nővérének nem éppen visszafogott hangjára ébredt. Keservesen felnyögött, és a fejére szorította a párnát, miközben a nővére elhúzta a sötétítőfüggönyöket, és valóságos napfényözönt zúdított a lakásba. Jordan megpróbált a lármáról és a fényről tudomást sem venni, ám Julie-val szemben semmi esélye sem volt.

Már csak azért sem, mert Julie leült mellé az ágy szélére, s két kézzel rángatta a vállát, miközben harsány hangon kiáltotta, az „ébresztő” és „felkelni” szavakat sűrű egymásutánban.

– Jaj, Julie, hallgass már el végre! – morogta Jordan.

– Nem hallgatok, nem hallgatok! – kiáltott a hűgára, és a szájalom legkisebb jele nélkül kitépte Jordan kezéből a párnát.

A lány ekkor a takarót húzta a fejére. A következő egy-két órában nem állt szándékában felkelni.

– Tűnj már el!

Julie-t azonban hidegen hagyta a húga kitörése.

– Na, most már tényleg kelj fel, mormota!

Jordan nagy nehézségek árán felnyitotta a szemét, és a nővéreire pillantott.

– Julie! Az agyamra mész! Egyáltalán mit keresel itt? Nem kellene az egyetemen lenned, és büntetőjogot tanulnod?

Julie Jordan egyetérző ikertestvére volt. Ám amennyire hasonlítottak egymásra külsőleg, legalább annyira különböztek egymástól egyéb tekintetben. Míg Julie korán kelő volt, és nagyon sikeresen végezte jogi tanulmányait, addig Jordan öt héttel a diploma megszerzése előtt hagyta ott a Művészeti Akadémiát. Julie szívesen vásárolt, érdekelte a politika, szelektíven gyűjtötte a hulladékot, s teljesen természetesnek tartotta, hogy egy nemrég végzett, környezeti jogra szakosodott fiatalemberrel – akit Brice-nak hívtak – töltse a szabadidejét. Hogy lehet valakit „Brice”-nak hívni? Micsoda fennhéjázó, piperkőc név, Jordan már a hallatára is fintorgott.

Ám Jordan hírhedt reggeli morcossága lepergett a testvéréről.

– Ma Brice-szal és a szüleivel találkozom. Van Nuysban ebédelünk. Arra gondoltam, útközben még beugrok hozzád egy gyors látogatásra.

Jordan nagy nehezen felült, és a fejét az ágy végének támasztotta.

– Istenem, te aztán levakarhatatlan vagy!

– Éppen ezért szeretsz! – mosolygott a testvéreire Julie.

Jordan fájdalmas, meggyötört tekintettel pillantott a nővéreire. Azt kívánta, bárcsak lenne anyyi ereje, hogy felálljon, és újra behúzza a sötétítőfüggönyöket. Az erős napfény még nehezebben

elviselhetővé tette a másnaposságát. Úgy érezte, egy építőmunkás légkalapáccsal salsázik a fejében.

Újra és újra, minden egyes alkalommal elcsodálkozott azon, hogy Julie a testvére. Julie mindig úgy néz ki, mintha éppen most jönne a „Reggelizz és élj egészségesen!” reklámfilm forgatásáról, s egyik egyetemi sikerét a másik után éri el, miközben ő lázadó művészként él, polgárpukkasztó a frizurája, a barátai pedig a társadalomban helyüket kereső, ám nem nagyon találó lúzerek. Az ikrek úgy különböztek egymástól, mint nappal az éjszakától.

– Sosem fogom megérteni, hogy vagy képes járni valakivel, akit Brice-nak hívnak! – sóhajtott fel Jordan. – Arról nem is beszélve, hogy vagy képes elviselni egy ebédet a szüleivel!

– Ugyan, ne légy már ilyen kiállhatatlan! – kérlelte Julie. – Végére nem ő választott magának nevet! Egyébként úgy nézel ki, mint aki másnapos.

– Ez talán attól van, mert az vagyok, te Sherlock Holmes – hunyorgott a nővére Jordan. – Joelle egy nagy kutat kapott a lánybúcsúztató partijára, amelyből rózsaszín pezsgő folyt. Mondd, hogy követhetett el valaki ekkora ízléstelenséget?

– De ugye nem egyedül ürítetted ki a kutat, hogy helyrehozd a harmóniát az univerzumban? – kérdezte Julie, és eltűnt a fürdőszobában. Hozott egy pohár hideg vizet, és két aszpirint. – Tessék, vedd be!

– Köszönöm.

Jordan bekapta a gyógyszert, majd megitta rá a vizet.

– Egyébként azt hittem, hogy kedveled Brice-ot.

Julie ismét leült a húga mellé az ágy szélére.

– Elméletileg kedvelem – felelte Jordan, és az éjjeliszekrényre tette a vizes poharat.

– Hát ez meg mit jelent megint?

– Azt, hogy első pillantásra tökéletesnek látszik, valójában azonban egy pojáca!

Julie magasra vonta tökéletesre festett szemöldökét, majd megjegyezte:

– Úgy látom, ideje témát váltanunk.

– Rendben.

Julie elővette a mobilját a retiküljéből, gyorsan átpörgette az e-maileket, s végül Jordan orra elé tartott egy fotót.

– Majd meghalok a kíváncsiságtól... Mesélj már, miért küldted el a fél világnak az Armani-pasi fényképét?

Jordan egy gyors pillantással megállapította, hogy a villamoson tegnap készített képről van szó. A férfi rendkívül jól nézett ki, és kissé bosszúsnak látszott.

– Ez Ian. Fényképész.

Julie csodálkozva meredt a képre.

– Érdekes. Szóval modell volt, mielőtt fotós lett, mert egészen bizonyos, hogy ez a fickó itt az Armani-modell! Csak azt nem értem, hogyan történhetett meg, hogy az álompasid ott ült közvetlenül veled szemben a villamoson, és te nem ismerted fel.

– Teljesen egyszerű az eset. Nem ismertem fel, mert nem ő az! – magyarázta Jordan, miközben felkelt az ágyról, és felemelt egy farmernadrágot a földön heverő hatalmas ruhakupacból.

– Most szükségem van egy kávéra! Lehetőleg intravénásan.

Az ikrek egymás mellett mentek fel a lépcsőn az emeleti szinten lévő konyhába. Amaya már az étkezőasztalnál ült, és az aranysárga meg fekete színű szusirudacskákat igyekezett szépen sorba állítani.

– Kávé van? – sóhajtott Jordan, amint felért a legfelső lépcsőre.

Amaya megértően bólintott, s a pulton álló kávéfőző irányába mutatott.

Jordan sietve megtöltött két csészét, egyet Julie-nak, egyet magának, s leült az asztalhoz.

– Mikor jöttél haza? – kérdezte Amaya együttérző hangon bájos, kambodzsai akcentusával.

Jordan a kávéjába kortyolt. Szerencsére még forró volt.

– Úgy három vagy négy óra körül. Nem tudom. Nem emlékszem pontosan.

Lakótársnője bekapott egy szusit, mielőtt megkérdezte:

– Mi az a fotó, amit küldtél tagnap? És ki az a döglesztő fickó rajta?

Jordan összekulcsolta két kezét az asztalon, majd ráhajtotta a fejét. Bárcsak alábbhagyna a fejében lüktető fájdalom!

– Egy fotós. Szeretné, ha modellként dolgoznék neki.

Julie meglepetten meredt rá.

– Az Armani-pasi szeretné, ha modellkednél neki? Miért nem mondtad rögtön?

– Fogd már fel, hogy ez nem az Armani-pasi! Ian Sterlingnek hívják.

– Jordy, ez komoly? Hihetetlen, hogy nem ismered fel!

Julie hitetlenkedve csóválta a fejét, miközben lázasan keresett valamit a mobilján. S mihelyt megtalálta, diadalittas ábrázattal dugta Jordan orra elé a mobilját.

– Tessék. Nézd meg, és mondd, hogy a két férfi nem ugyanaz!